

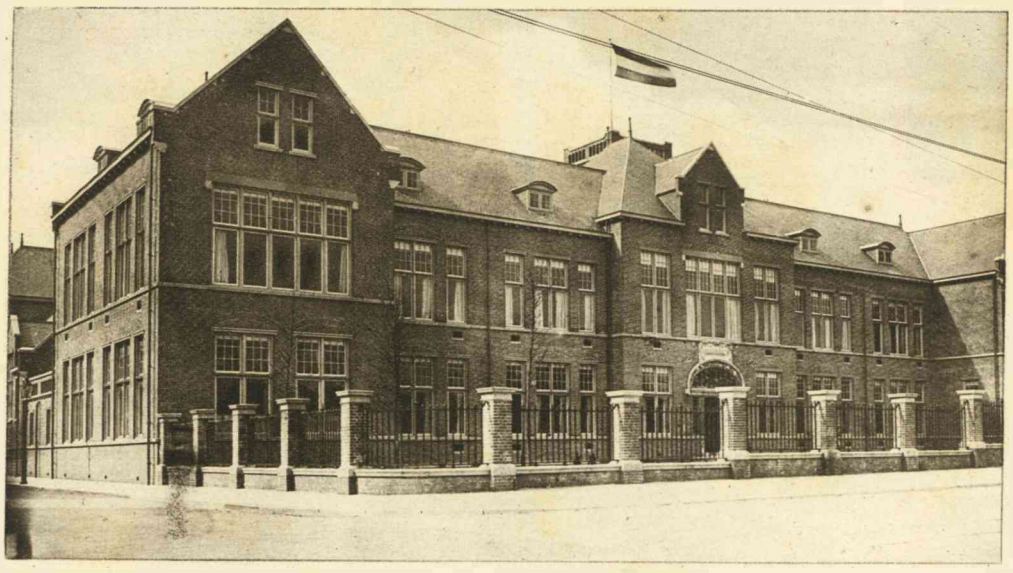
DE RIJKSKWEEKSCHOOL VOOR ONDERWIJZERS TE HAARLEM.

De 1e Mei was voor deze school een buitengewone feestdag; men vierde n.l. het 50-jarig bestaan der inrichting, terwijl tevens de directeur, de heer P. H. van der Ley, zijn gouden jubileum vierde. Ook had op dezen feestdag de in gebruikneming plaats van het nieuwe gebouw aan de Leidsche Vaart. Hierboven een foto v. d. directeur temidden zijner leeraren, leerlingen, oud-leerlingen en genoodigden.

VERKOCHT?

Het werd gevonden in het kreupelhout niet ver van den grooten weg. Een man viel er over en werd door zijn beide metgezellen uitgelachen want ze kwamen van een jaarfeest en waren niet heel vast meer ter been. Ze haalden het uit het kreupelhout te voorschijn, bekeken het bij het maanlicht en vonden het afschuwelijk, zoo afschuwelijk, dat hun wangen even bleek werden als ze te voren rood waren geweest.

De weekhartigste van de drie spoedde zich heen om den dokter en den veldwachter te gaan halen, terwijl de beide anderen de wacht hielden, op- en neerstappende en elk voor zich wenschende dat de ander mocht voorstellen maar heen te gaan.

Het nieuwe gebouw der Rijkskweekschool voor Onderwijzers te Haarlem.

En toen de morgenzon haar eerste lichtstralen over de pijnboomen wierp, was het den omstanders duidelijk, dat terwijl de boeren feest vierden, hun vrouwen wachtten en hun kinderen sliepen, hier in het bosch van Sir Roland Wayvil tusschen twee mannen een ontmoeting had plaats gevonden, die twee vrouwen tot weduwen had gemaakt. Twéé vrouwen, want het was niet mogelijk dat Prince, de strooper, na Wynne, den boschwachter, te hebben vermoord, nog in leven zou blijven. Zijn schuld was duidelijk en klaar en de politie zocht hem in alle richtingen.

Sir Roland was de eerste aan wien de moord verteld werd en hij knarste op de tanden. Reeds driemaal was het Wynne gelukt de hand te leggen op Prince wegens stroopen en driemaal was de strooper vrijgesproken door de plaatselijke justitie op zuiver technische gronden.

„Op den deurpost van deze haarkloovers zal het bloed van Wynne een onuitwischbare smet achterlaten," riep hij woedend uit, terwijl hij zich haastig aankleedde. „Heeft vrouw Wynne het treurig nieuws al vernomen?"

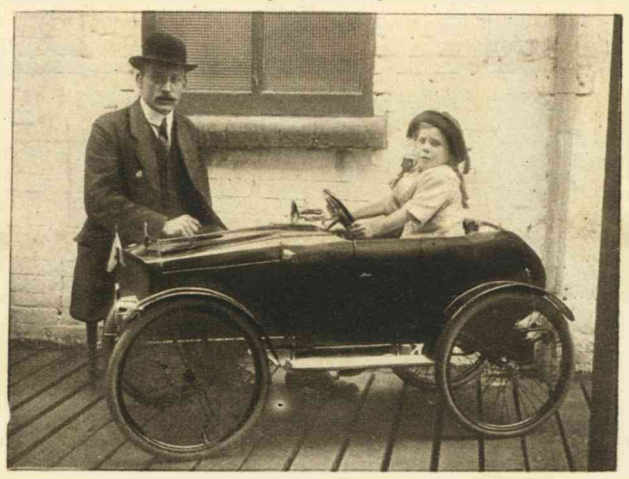
Hij haastte zich het haar voorzichtig te gaan meedeelen; een taak die gemakkelijker op te nemen dan te volbrengen was, want langen tijd daarna bleef hem de herinnering bij van het doodsbleeke gelaat, den van smart saamgetrokken mond en de koortsachtig schitterende, droge oogen van de arme weduwe.

De vrouw van den strooper werd door een politieman de misdaad van haar man meegedeeld. Hij had een knuppel bij zich, die op de plaats des onheils gevonden was en dien iedereen als het eigendom van Prince herkende. De hardvochtige politieagent hield den knuppel aan het dunne eind voorzichtig vast, want aan het andere einde zat bloed en dat bebloede einde moest als bewijs dienen. De taak van den politiedienaar was aan vrouw Prince te vragen of ze den knuppel herkende als het eigendom van haar man, voordat zij de werkelijke toedracht der zaak vernam. Vrouw Prince was evenwel een slimme vrouw. bij wie vrees voor de politie, door de liefde welke zij haar man toedroeg en door de kennis van zijn gevaarlijk beroep, had plaats gemaakt voor minachting en vijandschap.

Zoodra de man der wet haar dan ook den stok voorhield, beweerde zij hem niet te herkennen; wel had haar man ook een dergelijken knuppel, of dit echter de stok van haar man was, kon ze niet bevestigen. Ze werd echter krijtwit en viel bewusteloos neer, toen haar vingers het dikke einde van den knuppel beetvatten, dat rood en kleverig was van het geronnen bloed.

Aangezien het niet mogelijk is een bewustelooze vrouw te ondervragen, wist de politieman niets beters te doen, dan de vrouw tegen den deurpost te zetten en aan de buren te vragen de beklagenswaardige vrouw hulp te verleenen.

De buren maakten evenwel bezwaar om de vrouw van een moordenaar behulpzaam te zijn en sloten hun deuren, en de eenvoudige politieagent, wien het volkomen toevertrouwd was ruwe klanten, dronkaards, vechtersbazen en stroopers tot de orde te brengen, was ten einde raad wat met deze jonge vrouw aan te vangen, en wist niets beters te doen dan de bewustelooze maar aan haar lot over te laten.

HUISVLIJT.

De heer v. R. te 's-Gravenhage, van beroep chauffeur, doch die door een ongelukkig toeval een zijner armen is kwijtgeraakt, heeft in zijn vrijen tijd een miniatuur-auto vervaardigd, die een getrouwe nabootsing is van een Minerva-auto. De voortbeweging geschiedt door overbrenging van een ketting met pedalen. Tot in de kleinste bijzonderheden is alles verzorgd. Stuurbeweging, draagveeren, portier, lakwerk, tot zelfs de bekleeding van binnen. De vier lampen worden electrisch verlicht. Is het een wonder dat vooral de jeugd dezen mooien auto bestormt? Jammer, dat we dit jaar geen huisvlijttentoonstelling hebben.

Ondertusschen werd er overal naar den strooper gezocht. Nergens was evenwel een spoor van hem te ontdekken. Dagenlang was de politie in de weer. Zijn huisje werd bewaakt; het bosch werd nauwkeurig doorzocht, zijn vrouw werd ongemerkt nagegaan, doch de eene week na de andere verliep zonder dat het de politie gelukte de hand op den moordenaar te leggen.

Er werden allerlei veronderstellingen geopperd; iedereen sprak zijn meening uit over het geval, allen waren het nochtans hierin roerend met elkander eens, dat een persoon in het dorp de verblijfplaats van den moordenaar weten moest en die persoon was vrouw Prince. Sir Roland loofde honderd pond uit aan dengene, die aan de politie zulke inlichtingen kon verschaffen dat zij tot de gevangenneming van den moordenaar leidden.

Een politieagent werd naar vrouw Prince gezonden om haar mee te deelen welk een groote som er op het hoofd van haar man gesteld was. De bedoeling van deze mededeeling was duidelijk en vrouw Prince was slim genoeg om die te begrijpen.

Zij verbleekte en keek met vijandigen blik den brenger van de tijding aan.

„Je bedoelt dat ik dat geld verdienen kan?" vroeg ze ruw.

„Ja, als je wilt!" zei de man. „Liever verdiende ik het zelf! Nee, word niet boos! Jij hebt nou 't geluk om 't te kunnen verdienen. Ik niet. En dat is billijk! Honderd pond! Drommels, daar kun je heel wat mee doen. Denk ereis even na! Je moet toch ergens van leven, en werk kun je niet krijgen, ten minste niet hier in 't dorp. Honderd pond voor een enkel woordje! Geen mensch zal 't je kwalijk nemen! Een enkel woord! Het beteekent slechts dat we hem een paar weken vroeger in handen krijgen; want krijgen doen we hem!"

„Je vergist je als je denkt, dat ik weet waar hij is!" zei ze kalm.

„Je weet zeker, dat Sir Roland je uit je huisje zal zetten?"

„Ja!"

„Wat moet je dan beginnen? Je kunt niet ver weg zonder geld. En we weten allen te goed dat een strooper geen geld kan sparen."

„Ik ga daarheen waar zulke honden als jij me niet hoonen kunnen!" riep ze hartstochtelijk uit, pijnlijk getroffen door de woorden van den man tegenover haar. Ze trad kordaat op hem toe, een knappe flinke vrouw, zooals ze daar stond met van woede flikkerende oogen en een blos van verontwaardiging op het gelaat. „Ik heb deze woning nog niet verlaten, meester Bloedgeld! En zoolang ik hier woon, ben ik hier baas! En daarom, ga heen! Ga onmiddellijk heen! Of je zult ondervinden dat ik even sterk ben als groot. Ga!"

„Geen beleedigingen, vrouw Prince! Ik sprak in je eigen belang. Ik zie niet in waarom jij zoudt lijden...."

Ze duwde hem de deur uit en sloot deze.

„Ze weet nu wat haar te doen staat," mompelde de man een beetje verbluft. „We hebben haar in onze hand. Aan den eenen kant honderd pond, aan de andere zijde geen geld, geen huis, geen vrienden. Ze zal wel eieren voor haar geld kiezen."

Den volgenden dag kreeg vrouw Prince bezoek van Sir Roland, en hoewel deze geen moeite deed voor haar te verbergen hoe alleronaangenaamst hij het vond met de vrouw van een moordenaar te spreken, deed hij al zijn best op haar beter gevoel te werken, in plaats van haar stijfkoppigheid nog te verergeren.

DE 1 MEI-BETOOGING TE AMSTERDAM.

Overzicht van den stoet genomen vanaf café De Bisschop naar het Rokin toe.